

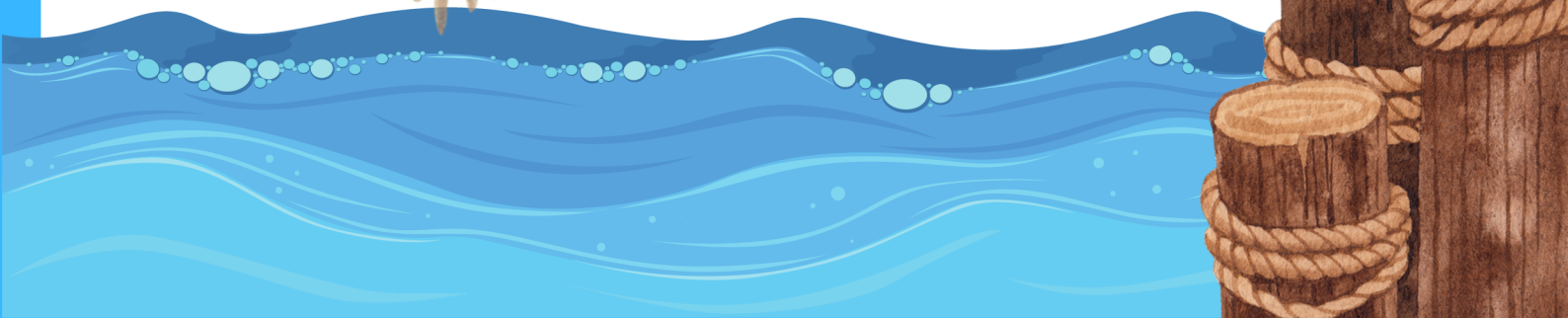
PIKO

ta

MOKO

JON LARRAURI

AMAIA OAR

Kostaldeko herri txiki batean Piko eta Moko izeneko bi kaio bizi ziren. Beste hegazti batzuek ez bezala, haiek ez zuten lagun askorik gizakien artean

Herriko jendeak gogaikarri ikusten zituzten, eta beti izutzen zituzten portura edo hondartzetara hurbiltzen zirenean.

BETI DAUDE HEMEN
JANARIA
LAPURTZEKO!

ZARATATSUAK
ETA NAHASIAK
DIRA!

kexatzen ziren arrantzaleak.

zioten turistek.

Pikok eta Mokok ez zuten ulertzen jendeak zergatik ez zituen maite. Janariaz eta eguzkiaz gozatu nahi zuten, denek bezala.

Gau batean, itsaso ondoko harkaitz batean atsedean hartzen ari zirela, Mokok hasperen egin zuen:

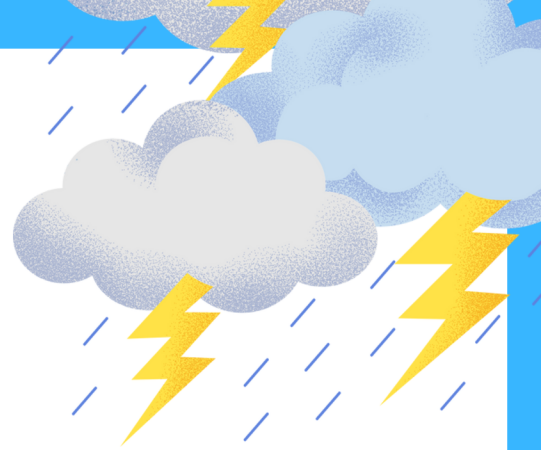
"Nahiago nuke jendeak beste era batera ikusiko bagintu. Ez gara uste bezain gaiztoak."

Pikok baiezkoa egin zuen, baina ideia bat zuen buruan.

"Agian zerbait ona egiten badugu, iritziz aldatuko dute"

Egun batzuk geroago, ekaitz gogor bat iritsi zen herrira. Haizeak hain gogor jotzen zuenez, ontzi batzuk portuan askatu egin ziren.

Pikok eta Mokok, arriskua zerutik ikusita,
zerbait egin behar zutela jakin zuten.
Elkarrekin abiatu ziren porturantz, hegoak
gogor astinduz haizearen kontra. Hegan
zihoazela, oihu egiten zuten arrantzaleak
ohartarazteko.

"Adi! Ontziak askatzen ari dira! "

Eta zirkuluan egin zuten hegan arrisku handieneko ontzien gainean.

Arrantzaleetako batek, portuko
zaharrenak, kaioak bueltaka eta
zarataka ari zirela ikusi zuen, eta
lasterka joan zen itsasontzia
salbatzera.

Gainerako arrantzaleek ere, gertatzen
ari zena ikusita, azkar jardun zuten,
eta, Piko eta Mokori esker,
itsasontziak itsasoak ez eramatea
lortu zuten.

Ekaitza amaitu zenean, herria salbu zegoen. Arrantzaleak eta herriko
jendea konturatu ziren zer egin zuten bi kaioek herriaren alde.

Egun hartatik aurrera, Piko eta
Moko beste begi batzuekin
ikusten zituzten. Jendeak ez
zituen traba gisa ikusten, bi
kaio ausart bezala baizik, gau
arriskutsu batean portua
babesten lagundu zutenak.

Orain, Piko eta Moko herritik hegan doazela,
arrantzaleek arrain zatiak uzten dizkiete esker on gisa,
eta turistek urrundik miresten dituzte.

Azkenean, Pikok eta Mokok gizakien
artean beraien lekua aurkitu zutela
sentitzen zuten. Eta horrela, bi kaioek
hegan jarraitu zuten, beti laguntzeko
prest.

IDAZLEAK

Jon Larrauri eta Amaia Oar

MAKETAZIOA

Konta Kontari

Zuen ipuinak gure webgunean
agertzea nahi baduzue idatzi:

info@kontakontari.com

Ipuin eta hezkuntza-baliabide gehiago
Konta Kontariko webgunean:

<https://www.kontakontari.com>